

Lyndon LaRouches Fire Love for produktivitet

Leder fra LaRouchePAC, 24. november, 2016 – **LaRouches Fire Love** udgør én samlet politik, der tilsigter en forøgelse af menneskelig produktivitet.

Tag for eksempel i betragtning den umiddelbare fremtids samlede, internationale rumprogram, hvor et genoplivet NASA vil integrere sine bestræbelser med Kinas ledende rolle; med et genoplivet russisk program, baseret på den nødvendige genoplivelse af russisk videnskab; med Europa; og med mange andre lande, der netop nu begynder at kaste deres blik ud i rummet. Og snart vil dette globale rumprogram udvides til at inkorporere industrialiseringen af Månen, som den store Krafft Ehrlicke har forudsagt. Snart vil videnskabelige, tekniske og industrielle aktiviteter på Månen tilsammen udgøre en uerstattelig del af hele rumprogrammet – ikke længere blot et globalt rumprogram, men ét, der allerede inkorporerer det umiddelbart omkringliggende rum.

Ikke alene det: det forcerede program for fusionskraft, som er LaRouches Fjerde Lov, vil i sig selv blive integreret i det globale rumprogram. Menneskets udforskning af Solsystemet kræver fusionskraft, hvilket igen betyder, at fusionskraft må indarbejdes i hele indsatsen lige fra begyndelsen – tænk f.eks. på, hvordan alle trækkene ved det nu forældede rumfartssystem, som vi hidtil har benyttet os af, alle er blevet formet af trækkene ved det kemiske system for fremdrift, vi har brugt.

En undersøgelse af det 20. århundredes tyske, russiske og amerikanske ballistiske missilprogrammer, der gik forud for og lagde fundamentet til de efterfølgende rumprogrammer, viser os historiens mest storstilede, vertikale og horisontale integration af mange tusinde menneskers bestræbelser inden for

talrige videnskabelige, tekniske og industrielle discipliner og områder. Og dette glidende, integrerede design, den tekniske udarbejdelse, produktion og afprøvning, blev alle fundamentalt baseret på nye, fysiske principper. De kulminerede alle i et unikt system – aldrig før set – utroligt komplekst, bestående af tusinder af dele, og som alligevel ikke tolererer selv én eneste fiasko.

Da missilprogrammet gik over i rumprogrammet – da menneskeheden tog det første skridt ud i rummet, begyndende med Sovjetunionens opsendelse af Sputnik i 1957 – udvidedes den fornødne skala og kompleksitet, der kræves i den samlede rumindsats, uden sammenligning, selv, når man sammenligner med den forudgående revolution med de ballistiske missiler. For eksempel skrev Boris Chertok, i sin fire binds store, banebrydende førstehåndsberetning om det sovjetiske rumprogram: »Jeg vil påstå, at Koroljov [S.P. Koroljov, den største leder af det sovjetiske program] nok var den første, der forstod, at rumteknologi krævede en ny organisation ... For Koroljov, hans stedfortrædere og nære medarbejdere blev dette gigantiske, nye system til pga. et bredt syn på rumteknologi, ved at kombinere grundforskning, anvendt videnskab, specifikt design, produktion, opsendelse, flyvning og flykontrol, snarere end ud fra et specifikt rumfartøj. Dette enkeltkredsløbsarrangement begyndte at operere i 1959 og 1960. Hundreder og senere mange tusinder videnskabsfolks og specialisters beherskelse af dette kredsløb gjorde det muligt for menneskeheden at indlede Rumalderen i det 20. århundrede.«

Man kunne se topingeniører og designere i intens diskussion med maskinarbejdere i mange af værkstederne; disse tekniske arbejdere rådslog igen jævnligt i komiteer, og i mere intime sammenhænge, med de mest berømmede ledere af teoretisk videnskab. Den horisontale integration gennem dusinvis af institutioner og fabrikker var lige så intens. Det er forbløffende, at dette overhovedet kunne finde sted under Sovjetunionens system med centralplanlægning – som Anden

Verdenskrigs hårde skole havde nødvendiggjort – men det er en anden historie. Men det begyndte alt sammen at falde fra hinanden efter en stor, tragisk ulykke i 1960, og dernæst raserede Det britiske Imperiums agenter for Thatcher-politikken alt, hvad der var tilbage af sovjetisk videnskab i 1990'erne.

Det, der behøves for den umiddelbare fremtids rumprogram, er LaRouches kreditsystem i Hamiltons tradition, centreret omkring og dirigeret af en Nationalbank, som er et fleksibelt, almengældende system, der støtter alle dele af denne massivt komplekse produktionskæde, fra top til bund og fra den ene ende til den anden, og som i sig inkorporerer det, som afdøde Charles de Gaulle kaldte »indikativ planlægning«. Og vi taler naturligvis ikke kun om rumfart her, men om forøget, menneskelig produktivitet af enhver form og farve. Vores seneste oplevelse af dette er de midler, hvorved Franklin Roosevelts anvendelse af Hamiltons kreditsystem gjorde USA til et demokratiets arsenal for Anden Verdenskrig, og til langt den største, økonomiske magt, verden nogen sinde havde set. Med øjeblikkelige lån med lav rente til kontrakter om produktion til forsvaret, fra øverst til nederst i hierarkiet, gjorde Roosevelts system det muligt for denne massive struktur at 'vende på en tallerken'. At 'vende på en tallerken' imod helt nye, netop introducerede højere niveauer af videnskab og teknologi. Det er præcis, hvad vi nu har brug for – og hvad vi må opnå gennem LaRouches Fire Love.

Foto: 14. maj, 2010 – Et af NASA's sidste rumflyvninger, rumfærgen Atlantis besøger den Internationale Rumstation for vedligeholdelse og montage.

Rapport fra Pucallpa, Peru, om Zepp-LaRouches præsentation af »Måneøkonomien«

21. nov., 2016 – *Impetu*, »dekanen« for pressen i Pucallpa, hovedstaden i Ucayali-distriktet i det østlige Peru, erkendte, at Schiller Instituttets præsident Helga Zepp-LaRouche leverede en vidtrækkende vision for hele menneskehedens fremtid, i sin tale på åbningsdagen, den 17. nov., [1] for Sammenslutningen af Økonomer i Perus XXIII Kongres, der blev afholdt i denne Amazon-by med 200.000 indbyggere. *Impetu* gav sin historie på kongressens første dag titlen, »Kongres for økonomer diskuterer fremtidsplan for en Måneøkonomi«.

Zepp-LaRouche, stifter af Schiller Instituttet og formand for det tyske, politiske parti BÜSo, og hustru til den amerikanske politiker, Lyndon LaRouche, »fremførte, at, om mindre end ét år, er der skabt en alliance af nationer, der har opbygget en paralleløkonomi i halsbrækkende tempo, og som udelukkende er helliget opbygning af realøkonomi, i modsætning til maksimering af spekulative monetære gevinster, og som nu omfatter mere end halvdelen af menneskeheden«, skrev *Impetu*.

»Dette nye fællesskab af nationer – fortsatte Zepp-LaRouche – repræsenterer et kraftcenter, baseret på økonomisk vækst og, frem for alt, baseret på avanceret teknologi, der hører fremtiden til, som man ser det i det succesfulde, kinesiske program for udforskning af Månen, der fokuserer på tanken om at bringe store mængder helium-3 fra Månen til Jorden til brug i en fremtidig, termonuklear fusionsøkonomi.[2] Hun fremførte, at denne kurs for en fremtidsøkonomi vil øge energigennemstrømningstætheden i en helt anden størrelsesorden, både i produktionsprocessen på Jorden, såvel

som også mht. brændstof til rumrejser, og på denne måde introducere en helt ny fase i den menneskelige arts evolution.«

---

[1] Talen kommer på dansk her på hjemmesiden.

[2] Se: Udvinning af helium-3 på Månen, for en fusionsøkonomi for fremtiden, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=1894>

Tyrkiets Yilderim: Kampen for miljøet er 'en fælde' imod udviklingslandes anvendelse af kernekraft

14. nov., 2016 – Den tyrkiske premierminister Binaldi Yilderim har erklæret, at miljøkampen er en forhindring for udviklingslande. »Spørgsmålet om miljøet er en fælde. Hvis man begynder at udvikle sig og har en fordel over for andre lande, når man foretager strategiske investeringer, eller trænger ind på deres territorium, aktiverer de omgående miljøforkæmpere«, sagde Yilderim ved et arrangement for »Byens arkitektmøde« i Istanbul.

Yilderim fortsatte med at sige, at ødelæggelsen af historie, kultur og natur ikke bør tolereres. »For at opretholde forsyningsniveauet har vi brug for et udvalg af energi. Vi bør bygge tre [kernekraftværker], ikke bare et eller to«,

understregede han.

Den tyrkiske præsident Recep Tayyip Erdogan kom med en lignende udtalelse i sidste uge, og den 7. nov. meddelte minister for energi og naturlige resurser, Berat Albayrak, at den private sektor havde investeret \$5 mia. i 2016 til byggeri af i alt 158 elektricitetsværker i Tyrkiet.

Foto: Fra en anti-kernekræftdemonstration i Tyrkiet.

BRIKS-topmøde kræver multipolær, international orden, afslutning af krig i Syrien og industrialisering af udviklingslande

*16. oktober, 2016 – I sit slutkommuniké med navnet Goa-erklæringen, erklærede det 8. BRIKS-topmøde i Goa, Indien, at den fem medlemmer store gruppering var »en indflydelsesrig stemme på verdensscenen, der yder direkte fordele til vore folkeslag« gennem bl.a. nye finansinstitutioner såsom den Nye Udviklingsbank (NDB) og Valutareservefonden, (CRA) (Contingent Reserve Arrangement), **»der yder et væsentligt bidrag til den globale økonomi og til styrkelsen af den internationale finansarkitektur«.***

BRIKS er, understreger Goa-erklæringen, forpligtende engageret til en »omfattende, samlet og beslutsom fremgangsmåde« for at

konfrontere de udfordringer, som trusler mod den globale sikkerhed og økonomisk tilbagegang stiller, med henblik på at virkeliggøre »overgangen til en multipolær, international orden«. Sluterklæringen udtrykker BRIKS' forpligtelse over for »international lov og De forenede Nationers centrale rolle, som den universelle, multilaterale organisation, der er betroet et mandat for bevarelse af international fred og sikkerhed, fremme af global udvikling og promovning og beskyttelse af menneskerettigheder«.

Med hensyn til **spørgsmålet om global sikkerhed** understreger Goa-erklæringen, at udvikling og sikkerhed er »indbyrdes tæt forbundne, virker gensidigt forstærkende og er af afgørende betydning for at opnå en vedvarende fred«. Erklæringen afviser indgriben i andre landes interne anliggender og påbyder »samarbejde, der udelukker udførelse af ensidige, med magt gennemtvungne forholdsregler, der ikke finder deres grundlag i international lov ... vi fordømmer ensidige militære interventioner og økonomiske sanktioner, der krænker international lov ... «

I de specifikke tilfælde med **Syrien** og Nordafrika fastslår erklæringen, at dette er spørgsmål af den dybeste interesse og kræver løsninger »i overensstemmelse med international lov« og i overholdelse af principperne for »uafhængighed, territorial integritet og dette områdes landes suverænitet ... Vi opfordrer alle de involverede parter til at arbejde for en omfattende og fredelig løsning på konflikten, der tager det syriske folks legitime forhåbninger i betragtning, gennem en inkluderende dialog og en syrisk ledet, politisk proces.«

BRIKS-nationerne fordømmer international terrorisme »i alle dens former«, og har aftalt at styrke samarbejdet for at bekæmpe den. Den Islamiske Stat, Daesh og dens forgreninger, udgør »en global og hidtil uset trussel mod international fred og sikkerhed ... Vi opfordrer alle nationer til at vedtage omfattende fremgangsmåder til bekæmpelse af terrorisme ...«

BRIKS-nationerne bemærkede, at den globale, økonomiske genrejsning »går fremad«, men at der stadig er udfordringer. Desuden »har geopolitiske konflikter ... yderligere forværret den globale økonomis usikkerhed«. Erklæringen hævder, at, alt imens monetær politik fortsat vil støtte økonomisk aktivitet, »så kan monetær politik alene ... ikke føre til ligevægtig og vedvarende vækst«. Innovation er af afgørende betydning: »Vi understreger betydningen af **industrialisering og forholdsregler, der fremmer industriel udvikling** som den strukturelle transformations bærende søjle.« I denne sammenhæng aftalte BRIKS indbyrdes konsultation og koordination med hensyn til gennemførelsen af G20-dagsordenen, som blev skitseret på G20-topmødet i juni i Hangzhou, Kina, »for at styrke makroøkonomisk samarbejde, ... så vel som også robust og bæredygtig handel og investering for at drive global vækst frem ... styrke udviklingslandenes rolle, og styrke international finansarkitektur«.

Goa-erklæringen specificerer, at **kernekraft** vil spille »en signifikant rolle for nogle af BRIKS-landene, mht. at imødekomme deres forpligtelser i forbindelse med Klimaforandringsaftalen i Paris, 2015« og peger på betydningen af »forudsigelighed mht. adgang til teknologi og finansiering til udvidelse af kernekraftkapacitet til civil brug, der ville bidrage til den bæredygtige udvikling af BRIKS-landene«. (Fremhævelser tilføjet.)

'Helikopter-penge' for en ny

amerikansk infrastruktur?

21. august 2016 (Leder) – Med USA's og Europas økonomier, der nærmer sig nulvækst og produktivitets-nulvækst, er der hundredevis af forslag fremme »for at opbygge en ny, økonomisk infrastruktur«, forslag, der næsten alle sammen totalt ignorerer videnskaben.

I realiteten var ny, produktiv økonomisk infrastruktur, opbygget i løbet af Amerikas forrige århundrede udelukkende under FDR's og JFK's præsidentskaber, opbygget med videnskab som motor: de nye videnskaber atomfission (sprængning af atomkernen) og partikelfysik, udfordringerne med højspændingselektricitet og transmission over lange afstande; og med vandstyring og -omdirigering i stor skala; og med Apolloprojektets udforskning af Månen. Computere? De faldt ud af forskernes baglomme, blot som midler til videnskabelige mål.

I dag bygges og forfølges sådan reel, produktiv »infrastruktur« af Kina. De har planlagt, at netop en sådan »innovation« og vækst skal være temaet for G20-topmødet, som Kina om to uger vil være formand for. Der er intet, der tyder på, at Obama eller Europa er enige; Obama og Hillary Clinton er snarere på den militære konfrontations-sti med Kina, såvel som med Rusland.

De »Fire Nødvendige Love«, som kræves for fremtidigt, økonomisk fremskridt, og som stiftende redaktør af *EIR*, Lyndon LaRouche, formulerede i 2014, er på enestående vis tilpasset den udfordring, som Kinas lederskab præsenterer for G20-lederne.

De andre, aktuelle forslag om »infrastruktur-finansiering« ignorerer fysisk videnskab, hvis fremskudte grænser skal findes i fusionskraft/plasma og superleder-teknologier, i geobiofysik og i udforskning af rummet. Og de ignorerer

videnskaben om kredit – det område, som Alexander Hamilton lovgav om, og som fandt, at formålet med kredit og bankpraksis var at koncentrere nationens opsparede midler således, at de servicerede videnskabelig opdagelse og teknologisk produktivitet.

I sidste måned blev næsten 1000 amerikanske offentligt valgte personer i Chicago præsenteret – af Wall Street – for en plan for »ny amerikansk infrastruktur«. Den var baseret på de superlave rentesatser, som Federal Reserve (USA's centralbank) nu i syv år har fastsat. Planen foreslog, at USA's Finansministerium lånte \$4 billion [!] med 100-årige amerikanske obligationer »til infrastruktur«, med en begyndelsesrente på omkring 1 %, der skal tilpasses opad gradvist sammen med inflationen. Nogle af de statslige og lokale valgte blev oplivet over dette.

Obamas »Lov om Økonomisk Stimulering« fra 2010 benyttede sig ligeledes af meget lave rentesatser og lånte næsten \$1 billion – og aldrig har den produktive vækst i den amerikanske økonomi været lavere end under de seks Obama-år, de er forløbet siden da.

Det er blot sekundært, at denne nye Wall Street-plan er »helikopter-penge«; men det er en helikopter, som selv Ben Bernanke ikke ville flyve. Patriotiske amerikanere, der evt. købte de 100-årige »infrastruktur«-obligationer, ville omgående se dem falde i værdi, og sælge dem til hedgefonds, der spekulerer i gæld.

Det afgørende er, at Wall Streets »ny amerikansk infrastruktur«-plan – man vil også meget snart få at høre om det fra Hillary Clinton – ikke på nogen måde omfatter rumforskningens fremskudte grænse; ikke omtaler fusionskraft eller plasmateknologier; og ikke overvejer et højhastigheds- og magnetisk levitations-jernbanenet, der spænder over hele kontinentet.

Vi har ikke brug for, at Wall Street opfinder penge. Vi har brug for videnskabelig opdagelse, der udgør drivkraften bag, og som selv får drivkraft fra, infrastrukturbyggeri – det var, hvad vi havde gennem FDR og kortvarigt gennem JFK. LaRouche bemærkede i en diskussion i går: »Det er videnskab. Det er alt sammen videnskab. Det er ikke politik; det er videnskab.«

Foto: JFK besigtiger Wiskeytown Reservoiret ved en dedikationsceremoni for Wiskeytown Dæmning og Reservoir i Californien, 28. september 1963. [foto: Robert Knudsen. White House Photographs. John F. Kennedys præsidentielle Bibliotek og Museum, Boston]

Nutiden har ingen præcedens

18. august 2016 (Leder) – Den nutidige historiske periode er fuldstændig ny i sine karakteristika; den kan ikke sammenlignes med noget andet i menneskehedens hidtidige historie. Af denne grund er det kun nogle få personer, der har været i stand til, i deres intellekt, at frembringe et begreb om, hvad karakteristika er for denne epoke, der intet fortilfælde har: personer som Albert Einstein, Krafft Ehrlicke og Lyndon og Helga LaRouche. Fordi det store flertal af almindelige dødelige mennesker ikke i deres erfaringsmateriale har noget sammenligneligt, og intet, som de har hørt eller læst om, har de ingen kriterier, ud fra hvilke de kan bedømme eller forstå det; de er på herrens mark. Af denne grund kan grupper, bestående af så få personer som i Lyndon LaRouches Manhattan-projekt, få en afgørende indflydelse netop på dette tidspunkt. Alene de kan se vejen frem, om end denne vej undertiden kan synes utydelig, og de må famle sig frem. De

øvrige går i blinde, eller, som Helga Zepp-LaRouche ofte siger, »har ikke den fjerneste idé«.

I 2018 vil en kinesisk mission nå Månens bagside – under forudsætning af, at det inden da lykkes os at besejre Det britiske Imperiums kaosmagter. Denne mission vil blive en del af et helt, generelt program for at opdage og udforske de endnu ikke virkeliggjorte implikationer af Einsteins fundamentale opdagelser, som Lyndon LaRouche har påpeget. Og, som rumforskningsgeniet Krafft Ehrlicke – sammen med LaRouche – forudså, så vil den aktuelle energigennemstrømningstæthed, der for tiden står til menneskehedens disposition, være en forløber for fusionskraft, og herfra føre til stof-antistof-reaktioner, og herfra atter videre frem til niveauer, som vi i dag ikke engang kan give et navn.

Under forudsætning af, at vi overvinder de aktuelle forhindringer, som repræsenteres af Obama og det Britiske Imperium, så er vi i færd med at glide ind i det, Helga Zepp-LaRouche har kaldt »en æra, i hvilken vi bliver ægte menneskelige«.

På lignende måde er det, man måske kunne have kaldt det »system af alliancer«, der nu spænder over og gennemkrydser Eurasien og breder sig ud herfra, i realiteten slet ikke et »system af alliancer« i den betydning, vi har kendt til fra fortiden. Det er i realiteten snarere en projektion tilbage i tiden og ind i nutiden, fra det fremtidige univers, der inkorporerer de fremtidige opdagelser, der bringes tilbage fra Månens bagside. Putin har, sammen med Kina, inkorporeret principperne fra Den Westfalske Fred, men de er gået langt, langt videre end det. Begynd blot med den ekstraordinære relation, der er opnået mellem Rusland og Kina. Er man klar over, at vi taler om nationer, der så sent som i 1969 udkæmpede en syv måneder lang, ikke-erklæret krig over Ussuri-floden? Nu har de ikke alene regelmæssige topmøder mellem præsidenterne, og regelmæssige topmøder mellem premierministrene; det er det mindste af det. Der er ikke

mindre end tretten mellemregerings-kommissioner, der hele tiden er i kontinuerlig kontakt med hinanden. Alle de mange meningsforskelle og uoverensstemmelser – og der er mange – bliver kontinuerligt løst på et både bredt og dybt plan i begge regeringer.

»Og vi finder altid frem til løsninger«, føjede Putin til denne beskrivelse.

Processen med at fuldbyrde denne ekstraordinære relation har været genstand for en dybtgående undersøgelse af Kinas dr. Ren Lin, der talte på Schiller Instituttets konference i Berlin i juni måned, og af mange andre kinesiske og russiske, akademiske lærde.

Fuldbyrdelsen af en sådan relation udgør hjertet af BRIKS-processen og udviklingen af Den nye Silkevej. Det var kernen i Putins forgænger, nu afdøde russiske premierminister Jevgenij Primakovs idé om Den russisk-indisk-kinesiske Strategiske Trekant. Skabelsen heraf går tilbage til ikke alene Lyndon og Helga LaRouches idé om Den produktive Trekant og Den eurasiske Landbro, men endnu længere tilbage, til LaRouches Strategiske Forsvarsinitiativ[1], der havde en formativ indflydelse på Rusland til trods for, at Ruslands daværende leder, Juri Andropov, havde afvist initiativet på vegne af sine britiske herrer.

Dette nye system med fremtidens relationer mellem nationalstater, der går ud over nationalstatsbegrebet, som LaRouche længe har forudsagt, går med syvmileskridt hastigt frem hen over hele det eurasiske kontinent og mere generelt på et tidspunkt, hvor vi nærmer os det Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok den 2. – 3. september, FN's Generalforsamling, der begynder den 13. september, og BRIKS-topmødet i Goa, Indien, den 15. – 16. oktober.

Foto: Portræt af Einstein i 1905, da han offentliggjorde sin opdagelse af den specielle relativitetsteori.[2].

[1] SE: LaRouches Strategiske Forsvarsinitiativ: En amerikansk-sovjetisk aftale for fred og udvikling, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=6976>

[2] Den specielle relativitetsteori er en fysisk teori, publiceret af Albert Einstein. Den erstattede den Newtonske opfattelse af tid og rum ved at gøre brug af det faktum, at lysets hastighed er konstant (Teorien kaldes desuden for 'speciel', fordi den er et specialtilfælde af den mere generelle relativitetsteori; således ses der bort fra tyngdekraften). Ti år senere publicerede Einstein den generelle relativitetsteori, som medinddrager tyngdekraften. (-red.)

En orientering mod Stillehavsområdet: Det Eurasiske System. Video

Alt imens de asiatiske Stillehavsnationer har brug for den videnskabelige viden, teknologi og fordele ved vores form for regering, såsom et statsligt kreditsystem efter Alexander Hamiltons principper, så står det klart, at, med hensyn til inspiration, så må vi nu se hen til Stillehavsområdet.

Download (PDF, Unknown)

Titelfoto: Helga Zepp-LaRouche på Kinas kyst, »Den Eurasiske Landbros Terminal Øst«, 1996.

Med nedsmeltningen af derivater under anmarch, må Vesten slutte sig til Putins verden

16. august 2016 (Leder) – Den Internationale Betalingsbank (BIS) har forberedt et dokument til det forestående G20-topmøde for statsoverhoveder i Kina, med en advarsel om, at en nedsmeltning af derivatmarkedet kunne ske når som helst, og at clearinghouse-systemet (CHIPS) er totalt uforberedt til at håndtere et sådant chok. Husk på, at Deutsche Bank har den største eksponering til derivater af alle banker i verden, og den har modparts-kontrakter med næsten alle TBTF-banker i USA, Europa og Japan – og Deutsche bank er korrekt blevet beskrevet som en »dead bank walking« (en 'bank på dødsgangen'). De bedste estimater lyder, at den globale derivathandel stadig ligger på et godt stykke over en billion dollar, selv efter tab i år, der allerede har hobet sig op.

På dette sene tidspunkt er der kun én mulighed tilbage for det gennemført bankerotte transatlantiske system: Genindfør Glass-Steagall, afskriv alle derivatkontrakterne, gå tilbage til et fastkurssystem à la Bretton Woods, og lancer en massiv anlægsinvestering i projekter, der understøtter reel produktivitet gennem statslige bankmetoder i traditionen efter Hamilton, inklusive en forceret indsats for at opnå

fusionskraft. Dette er hjertet i Lyndon LaRouches Fire Kardinallove.

Det betyder, med hensyn til den virkelige verden, at Vesten må opgive det afdøde, britiske system og endelig tilslutte sig det nye, eurasiske-centrerede system, der hastigt er ved at manifestere sig, under Ruslands præsident Vladimir Putins overordnede lederskab og gennem virkeliggørelsen af Kinas program for 'Ét bælte, én vej' (OBOR). I mandags startede det første kølegodstog ud fra den kinesiske havn Dailan, med destination Moskva, en rejse på 8.600 kilometer, som vil blive klaret på henved ti dage. Dette er den seneste gren af OBOR og sætter fokus på samarbejdet mellem Rusland og Kina.

Under diskussioner med europæiske kolleger den 15. august erklærede Lyndon LaRouche, at vi befinder os på randen af en stor sejr for menneskeheden. De eurasiske nationer, forklarede han, er i færd med at etablere en gruppering, centreret omkring ledende nationer i det asiatiske Stillehavsområde, nationer, som er i voldsom vækst, i skarp kontrast til andre områder af verden, der er syge og døende rent økonomisk. Sydamerika er blevet overtaget af voldtægtsforbrydere, Frankrig er en fiasko, Spanien er en katastrofe. Fokus må være på de ledende nationer, som har taget initiativet i denne udviklingsproces. Putin, fortsatte LaRouche, er trådt frem som en drivkraft i denne eurasiske alliance. Der er kræfter, der er i bevægelse internt i USA, især i Manhattan, og som kan tilslutte sig indsatsen under anførsel af Eurasien for at knuse det britiske system, der har været menneskehedens fjende i de forgangne århundreder. Tyskland må, hvis det ønsker at overleve, tilslutte sig denne eurasiske udvikling, hvilket betyder at dumpe enhver politik associeret med Merkel og Schäuble.

Den russiske præsident Putin har, i løbet af de seneste år, spillet en afgørende rolle i organiseringen af en magt, hovedsageligt bestående af nationer centreret i Eurasien, og som er i færd med at få karakter af en militærmagt, der kan

ændre alt og kan vinde krigen for fred.

I de kommende uger vil denne fremvoksende alliance være i centrum for en række historiske møder: Det Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok, Rusland; G20-mødet for statsoverhoveder i Kina; Kina-ASEAN-mødet for statsoverhoveder i Laos; FN's Generalforsamling i New York City; og BRIKS-mødet for statsoverhoveder i Indien. Denne aktivitetstæthed fra nu og frem til midten af oktober byder på en enestående mulighed for, at dette nye, fremvoksende, globale lederskab kan fastlægge historiens kurs og gøre en ende på det bankerotte, britiske system.

Det drejer sig om produktivitet; Vi skal op på højde med Kina og den 'eurasiske magt'

15. august 2016 (Leder) – Vil USA genoplive videnskabelig kreativitet og økonomisk produktivitet for på lang sigt at samarbejde fredeligt med Kinas fremskridt?

Vil Europa beslutte at opgive det, som Helga Zepp-LaRouche kalder »selvmordspagten« med Obama og en NATO-ledelse, der planlægger krige med både Rusland og Kina? Hvornår vil Europa i stedet gå med i Eurasiens Nye Silkevej med store infrastrukturprojekter – for ikke at tale om udforskning af

rummet og udvikling af fusionskraft?

Dette er de virkelige spørgsmål, som borgere bør engagere sig i – og ikke de katastrofer, der i USA p.t. stiller op til præsidentvalget.

Meddelelsen i dag om, at tyske fusionsforskere går sammen med et statsligt, russisk laboratorium om udvikling af et nyt »polariseret deuterium«-brændstof til fusionskraft viser f. eks. den kreative retning for Europas bedste kapaciteter. Resultatet kan overhale det nylige gennembrud i Tysklands fusionsprogram – men disse resultater er allerede langt overgået af Kinas resultater. Kina gør teknologisk innovation og vækst til temaet for G20-mødet, som det vil være formand for 4. – 5. september i Hangzhou. Det samme gælder for Putins Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok 2. – 3. september.

De eurasiske nationer rykker sammen i en proces, der kan vinde freden så vel som udvikling; og det er lederskabsinitiativer, taget af Ruslands præsident Vladimir Putin, der i vid udstrækning har gjort denne proces mulig.

Det har placeret USA foran et valg – og det er ikke et valg til præsident mellem to Dick Cheney-imitatorer.

Den 12. august forudsagde IMF, at Kinas årlige økonomiske vækst ville falde til 6 % frem til 2020. Hvis dette skulle vise sig at være sandt, så kunne USA – dersom det blev ledet af et revolutionerende nyt præsidentskab, der udsteder statskredit til ny infrastruktur, rumforskning og fusionsteknologier – håbe på til den tid at nå op på siden af Kinas vækst!

Amerikanske regeringsfolk og folk fra Federal Reserve (centralbanken) har langt om længe for nylig indrømmet, at de er bekymret over den amerikanske økonomis meget lave produktivitet, såvel som over økonomiens meget lave vækst. Økonomien under Obama har vist en hidtil uhørt lav vækst i produktiviteten, uanset, hvordan man måler den.

En almindelig måde at måle »produktivitet« på er simpelt hen at dividere BNP med præsterede arbejdstimer. Målt således har væksten i arbejdskraftens produktivitet aldrig nået en årlig rate på blot 1 %, siden Obama i sit første år i embedet underskrev sin »stimuleringslov«. I de seneste 12 måneder har USA's økonomiske vækst udgjort sølle 1,2 %.

Men reelle forøgelse af arbejdskraftens produktivitet kommer fra videnskabelige og teknologiske fremskridt, og fra uddannelse. Den rapport, som blev udgivet af Statskontoret for Forskning i Økonomi (NBER) over den meget store vækst i produktiviteten under Franklin Roosevelts præsidentskab, siger: »Dette skyldtes en meget stærk vækst i generering og distribuering af elektricitetskraft, transport, kommunikation, civilingeniørers og strukturingeniørers arbejde inden for broer, tunneller, dæmninger, hovedveje, jernbaner og systemer til transmission; samt privat forskning og udvikling.« Udfordringerne i al dette moderne infrastrukturbyggeri frembragte teknologiske fremskridt inden for et stort antal industrier, og forskning og udvikling blev stærkt forøget.

Økonomer rangerer 1930'erne, '40'erne og '60'ernes Apolloprojekt som toppunkterne for reel vækst i produktivitet i USA's historie – med en forbedring i produktiviteten på næsten 3 % om året.

Ifølge San Francisco Federal Reserve og NBER var der under George W. Bush' otte år en stigning i denne vækst på 1,0 % om året; og under Obamas snart otte år, 0,75 %.

Tiden er inde til et nyt præsidentskab, og til at indhente Kina.

Foto: De kinesisk producerede højhastighedstog afventer afgang fra jernbanestationen i Hankow, 19. april 2016.

.

Det sker i Verden – Infrastruktur, videnskab og teknologi, nr. 10

Korte artikler fra hele verden. I dette nummer bl. a.:

**En bredere og dybere Panamakanal blev genåbnet under
festligheder –**

Kina tilbyder udviklingslande at deltage i sin rumstation –

**Rusland vil låne Bangladesh over \$11 milliarder til deres
første atomkraftværker –**

o.m.a.

Download (PDF, Unknown)

DET SKER I VERDEN – Infrastruktur, Videnskab & Teknologi, nr. 9

Korte artikler fra hele verden. Indeholder bl.a.:

– Rusland opmuntrer nye lande til udvikling af atomkraft

– Planetforsvar: Ruslands storareal-opstilling af et

rumteleskop vil finde relativt små og nærtliggende rumobjekter

– Tiden er inde til at ophæve forbuddet mod DDT for at bekæmpe Zika

Download (PDF, Unknown)

EIR's interview med Irans ambassadør i Danmark, H.E. Hr. Morteza Moradian om Irans relationer med Rusland og Kina, og Irans rolle i Den Nye Silkevej efter P5+1 aftalen med Iran (på engelsk og persisk)

Interviewet, som EIR's Tom Gillesberg lavede, fandt sted den 15. marts 2016 i København. Ambassadøren talte på persisk, som blev oversat til engelsk.

English:

Interview with Iran's ambassador to Denmark, H.E. Mr. Morteza Moradian about Iran's relations with Russia and China, and Iran's role in the New Silk Road, after the P5+1 agreement with Iran. The interview was conducted on March 15, 2016 in

Copenhagen, Denmark by EIR's Copenhagen Bureau Chief Tom Gillesberg. Ambassador Moradian spoke Farsi, and his statements were translated into English.

Audio:

Interview with H.E. Mr. Morteza Moradian, the ambassador from the Islamic Republic of Iran to the Kingdom of Denmark, about Iran's relationship with Russia and China, and Iran's role in the New Silk Road, from a vantage point after the P5+1 agreement with Iran. The interview was conducted on March 15, 2016 in Copenhagen, Denmark by EIR's Copenhagen Bureau Chief Tom Gillesberg. Ambassador Moradian spoke in Farsi, and his statements were translated into English. Video and audio files are available at: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=12299>

EIR: Mr. Ambassador, thank you so much for agreeing to this interview, to give us an opportunity to hear what Iran's views are on some extremely important questions, not only for Iran, but, I think, for the whole Middle East region, and, also, for the world. When Chinese President Xi was in the Islamic Republic of Iran, there was a lot of discussion with President Hassan Rouhani, and others, and agreements signed, aimed at reviving the ancient Silk Road, which the Chinese call the "One Belt, One Road." Greek Prime Minister Tsipras was also in Teheran, and spoke about Greece's role as a bridge between Europe and Iran.

After years of war and lack of economic development, many countries in Southwest Asia are completely destroyed. What is urgently needed is the extension of the OBOR/New Silk Road policy for the entire region, as well as the Mediterranean countries – a Marshall plan, but without the Cold War connotations.

Do you see a potential for that, and if so, what are your ideas about it?

H.E. Mr. Morteza Moradian: In the name of God, the compassionate and merciful, I would also like to thank you for

arranging this session for me to be able to air my views on the issues of the region, and others. Both Iran and China have high ambitions regarding transportation issues. I think that there is extreme potential for economic development, arising from the idea raised by the Chinese president. Iran is situated at a very important juncture from a transportation point of view. This has nothing to do with the issues of today or yesterday, but it is an historical issue. Iran, and the region around it, are located along a very, very important corridor.

If we look at the important corridors in the world, there are three important ones. We can see that the North-South corridor, and the East-West corridors, all pass through Iran. The important thing is that transportation corridors necessarily need lead to the growth of economic development, and also, when economic development takes place, what follows that is peace and stability. Our country, and all of the countries of western Asia, are trying to find and develop these transportation routes. In this regard, the idea raised by China can have important consequences for the region. Just to sum it up, this idea of reviving the old Silk Road, would have a very positive influence on development.

As far as Iran is concerned, Iran enjoys a very good position in regard to all forms of transportation – air, sea and land. Iran has always followed up on the issue of reviving the old Silk Road, with China. We now see that the Chinese idea, and the Iranian idea, are now meeting at some point. I think that within the framework of two very important agreements, the Shanghai Cooperation Organization (SCO), and, also, the Economic Cooperation Organization (ECO), we can have very, very good cooperation. I will give more explanations later about the importance of the SCO and ECO cooperation. These are both in our region, and they can have cooperation with each other.

EIR: You have personally been involved in your country's relations with, especially, Russia and China – two countries

which are playing leading roles in today's world, with Russia taking leadership in the fight against Daesh/Islamic State, and China pursuing an inclusive, multi-national, economic development strategy, which is an alternative to the transatlantic monetarist policy leading to economic collapse. Now, starting a new chapter after the sanctions against Iran have been lifted, how do you foresee the future of Iranian relations with Russia, and China, and what benefits will that bring to Iran and the rest of the world?

Ambassador Moradian: As you pointed out, I think the conditions are now conducive for good cooperation and development. During the years of the sanctions, we had extensive relations with China. There is now about \$50 billion of trade between Iran and China. This has fluctuated some years, but it is between 50-52 billion dollars. China is the biggest importer of Iranian oil. We also had extensive relations with Russia during the years of the sanctions. It's natural, now that the sanctions have been removed, that the relationship between these three nations would develop further.

The important point that I would like to point out is that the three countries have common interests, and common threats facing them. We are neighbors with the Russians. We have common interests with Russia regarding the Caspian Sea, transportation, energy, the environment, and peace in the world. So, we have quite a number of areas where our interests coincide. Other there areas where we have common interests are drug trafficking, and other forms of smuggling, combating extremism and terrorism, and, also, our views on major international issues converge.

We also have quite a number of common interests with China. They include energy, in the consumption market, reviving the Silk Road, combating terrorism, the transportation corridors, and, also, in the framework of the SCO -- quite a number of areas where we have common interests. China needs 9 million barrels of oil on a daily basis. As I said, our trade

relations amount to about \$52 billion.

Iran enjoys some very important factors. First of all, it has enormous amounts of energy resources. Its coastline along the Persian Gulf runs up to 3000 kilometers. We are neighbors with 15 countries in the region. So these are very, very important points for Iran to be in the hub. I think that cooperation between these three powers, namely Russia, China, and Iran, can ultimately lead to stability and peace in the region. So the four areas – the combination of economics, trade, energy and transit – these are areas that can lead to the ideas that I mentioned. I think that effective cooperation between these three powers can lead to peace and stability, important in western Asia, and in the Middle East.

The revival of the old Silk Road, at this juncture of time, would be very meaningful. During the recent visit to Iran by the Chinese president, the two sides agreed to increase the volume of trade between the two countries, in the next 10 years, to \$600 billion.

Also, in the recent visit to Iran by President Putin, there was also agreement on Russian investment in Iran. It has to be said that our trade relations, economic relations, with Russia is not as much as it should be. But among the topics discussed when President Putin visited Iran, was to make sure that the volume of economic cooperation increases between Iran and Russia.

Just to sum up our relations with Russia and China regarding economic cooperation, we think that with Russia, it is not enough, and we want to increase that. With China, it has been very good, but we still want to develop that further. Overall the situation is promising.

You are well aware that from the point of view of stability, Iran is unique in the region, and that actually prepares the ground for this cooperation to continue.

EIR: There is already progress on extending the New Silk Road from China to Iran. On February 15, 2016, the first freight train from Yiwu, China, arrived in Teheran. The 14-day-trip

covered over 10,000 km. (about 6,500 miles), travelling through Kazakhstan and Turkmenistan, saving 30 days compared to the former route. What are the plans to extend this line, and how will that improve economic relations along the New Silk Road? And what new agreements were just made between Iran and China to develop the New Silk Road?

Ambassador Moradian: President Rouhani has very clear views on the Silk Road. In fact, President Rouhani is a specialist in transportation routes and communication. He believes that the basis for development lies in the development of transportation infrastructure. He and the Chinese president have talked over the revival of the Silk Road on a number of occasions.

There was a discussion that deviated from the main subject of the Silk Road, being propagated during the past few years. That was the idea of the new Silk Road, or the American Silk Road, so to speak, and it was not based on an historical issue. Basically, they wanted to bypass Iran, and deviate the route to bypass Iran, in effect. No one can fight against economic and geographical realities on the ground. When the route through Iran is the shortest route, and the cost effective route, then nobody can go against that. And because the Chinese ideas were more realistic, then Iran and China were able to come to some sort of understanding on the development and revival of the Silk Road.

There is also emphasis on the development of sea routes. We witnessed good investment by the Chinese in this regard, in the recent years. China has invested heavily in Pakistan, in the Gwarder port.

If I want to just come to the issue regarding Iran, then I can go through the following issues. The railroad between Khaf in Iran, and Herat and Mazar-i-Sharif in Afghanistan, is an important connection. The Khaf-Herat section has been completed, but the Herat-Mazar-i-Sharif section is still to be constructed. I think this is an important route that we believe, in my opinion, China would be advised to invest in. Also, within the framework of Danish development aid to

Afghanistan, I think a portion of funds to the Herat-Mazar-i-Sharif railroad link would be an important factor.

If this route between Herat and Mazar-i-Sharif were to be completed, then from there, there are two routes – one leading to Uzbekistan, and the other leading to Tajikistan, and that can be an important connection. At the moment, China is making good investments in both Kyrgyzstan and Tajikistan, in order to establish the links. In fact, the link between China, Kyrgyzstan, Tajikistan, Afghanistan, and Iran, is one of the most important links of the Silk Road. And there is a missing link between Herat and Mazar-i-Sharif, as I said, and I hope that the countries concerned, especially China, can help establish that link. Over the past two years, the corridor between Kazakhstan, Turkmenistan and Iran has now borne fruit, and is now connected. In fact, the train that you mentioned, that arrived in Teheran, actually came through this route, and this corridor has extreme potential. I hear that quite a number of countries in the region are interested in joining this corridor. We have another corridor linking Uzbekistan, Turkmenistan, Iran and Oman, which is called the fourth corridor. And this has also come into operation over the past year-and-a-half.

We also have other corridors, which I call subsidiary corridors. All of these subsidiary corridors can actually enhance and complement the main East-West Silk Road. One very important corridor, that you are aware of, is the North-South corridor, and a section along this corridor is now under construction – the connection between the city of Rasht, and Astara on the Caspian coast. In fact, we have reached agreement with Azerbaijan on the connection between the two cities of Astara in Iran, and Astara in Azerbaijan. This corridor also needs some investment, and we hope that countries like China can help us in developing this.

Just to sum up regarding the corridors, there are two routes which need investment: Herat to Mazar-i-Sharif; and Rasht to the Asteras in Iran and Azerbaijan.

Regarding the third part of your question, about the

agreements reached by Iran and China during the Chinese president's visit in Iran, 17 agreements were signed during the visit. The areas included energy, financial investment, communication, science, the environment, and know-how. Specifically, on the core of your question about the Silk Road, the two countries agreed to play a leading, and a key role, in the development and operation of this link. They agreed to have cooperation on infrastructure, both railroad and road. For example, electrification of the railroad link between Teheran and Mashhad, is part of this connection of the Silk Road that was agreed to. The other important thing is cooperation on the port of Chabahar in Iran. The two sides agreed to have cooperation in this, and the Chinese agreed to invest in Chabahar. Regarding industry and other production areas, they agreed that the Chinese would cooperate and invest in 20 areas. Regarding tourism and cultural cooperation, the two sides also agreed to develop cooperation in this regard, within the framework of the Silk Road. I think you can see that within the framework of the Silk Road, there are quite important agreements between the two countries.

EIR: Building great infrastructure projects is a driver for economic growth, and increasing cooperation among nations. Now, after suffering under the sanctions, Iran has an opportunity to build up its infrastructure, as is going on, in cooperation with other countries, to help create the basis for Iran to play an important, stabilizing role in the region.

The P5+1 agreement also cleared the way for Iran's peaceful nuclear energy program, a Memorandum of Understanding (MoU) was just signed with China, to develop peaceful nuclear energy. What were the highlights of the agreement, and what are the plans for Russian-Iranian civilian nuclear cooperation?

Ambassador Moradian: Between Iran, Russia, and China, there has been good cooperation through the years regarding the peaceful use of nuclear energy.

32:36

Because of the renegeing of the Western governments, the construction of the Bushehr nuclear power plant was left unfinished, and after the Russians agreed to pick up the pieces, we reached an agreement, and were able to develop, and make this very important plant operational. The cooperation between Iran and Russia on peaceful nuclear energy has been very constructive. All of Iran's atomic activities have been under the supervision of the International Atomic Energy Agency (IAEA). As we have had no deviation from our peaceful nuclear program, after 10 or 12 years, the Western countries, the P5 + 1, finally came to the conclusion that Iran's nuclear program has always been peaceful. I believe that they knew this at the beginning, as well. This was just a political game. We have also had some kind of constructive cooperation with China over the past two decades on peaceful nuclear energy. During the recent visit to Iran by the Chinese president, an agreement was also signed in this regard. In the implementation of the cooperation agreement, China, Iran and America are also the three countries forming the committee for the implementation of the agreement. It was agreed during the recent visit that China will reconfigure the Arak heavy water plant. The Chinese and the Iranians have also agreed to have cooperation on the building of small-scale nuclear power plants. This, I think, is very important for Iran, in terms of producing electricity, and the Chinese welcome this. We have also signed a number of agreements with China on the construction of a number of nuclear power plants in the past. Iran, because of its extensiveness, has always welcomed cooperation on the development of peaceful nuclear energy for the production of electricity, and other things. In fact, based on the cooperation agreement between Iran and the P5+ 1, there will be agreements with a number of the members of the P5+1 regarding the nuclear issue.

EIR: You already mentioned the International North-South Transport Corridor (INSTC), linking India, Iran, and Russia with Central Asia and Europe. Is there anything more you would

like to say about this project, and the benefits that are envisioned?

Ambassador Moradian: I explained about the corridors in my previous answers, but the North-South corridor is one of the most important corridors in the world. If this corridor were completed, it would be very effective in three most important areas – it would be a contributing factor in security, speed, and cost. This corridor starts in Finland, comes through Iran, then on to the Persian Gulf, from there to India, and then towards Africa. If we look at the present route now, it takes 45 days, but if we use the North-South corridor that I just mentioned, this would reduce the time to 20 days. The route will be 3,000 kilometers shorter. This can be a very important factor from a world economic point of view.

We are faced with realities, with situations, that nobody can ignore. For this reason, during the past few years, Iran has made endeavors, extensive efforts, to actually complete what I call the subsidiary corridors. Right now, in Iran, we have 10,000 kilometers of operational railroad lines. For our present government, the further development of railroad links is very important. We have plans to build another 10,000 kilometers in the future. It is my view, that in the next couple of years, we will see a revolution in transportation.

There are some missing links, which we think should be completed as soon as possible. As I said, from our point of view, the section between Rasht and Astara is very important, and it has to be completed very soon. In fact, during the recent visit of the Danish foreign minister to Teheran, this issue was also brought up. The Iranians announced that if the Danes are prepared to do so, they would be welcome to invest in this section. And we have that link to the Chabahar port. If this port is developed to utilize its full capacity, then this will serve as an important link in the North-South corridor. In the Persian Gulf we also have an island called Qeshm, which has an extreme potential. In fact, because Qeshm, itself, also has gas, and has a strategic location in the

Persian Gulf, it can play an important role in the North-South corridor. We are seeing that various countries, like China, Japan, and South Korea, are interested in entering into these areas. In fact, there was a seminar on shipping in Copenhagen, a couple of weeks ago, and I said that to the Danish participants there, that this condition is conducive to involvement for mutual benefit. The benefits to be accrued from the North-South dialogue are global. Iran is making all efforts to complete this corridor.

A lot can be said about the North-South, and East-West corridors. Just to point out, very briefly, on the East-West corridor, some very important developments have taken place. We have had good negotiations with the Turkish side. One of the most important links in the East-West corridor, is the link between the cities of Sarakhs and Sero. Sero is located on the border with Turkey, and the Turks and the Iranians are now in very extensive negotiations to develop this route. The other route is the railway link between Iran and Iraq, and this is also being constructed on an extensive level. As I said, the subsidiary corridors – the one from Kazakhstan, Turkmenistan to Iran; and the one from Uzbekistan, Turkmenistan, Iran and Oman – are now operational, and we are also planning on development, and making other subsidiary routes operational.

EIR: What about cooperation on water desalination, and nuclear fuel?

Ambassador Moradian: Iran is faced with a shortage of water. We have quite a number of projects for water desalination in the Persian Gulf. In fact, one of the main reasons that we wanted nuclear power plants in the Persian Gulf, was to use that energy to desalinate water. Currently, a number of Iranian companies are engaged in this. One of the very big projects came on stream during the past couple of years. Regarding the desalination plants, there is good cooperation between Iran and foreign countries. I think that this is

another area where Danish companies can enter into the competition. President Rouhani made a trip to the city of Yazd, in the center of Iran, and he said there, that transfer of water from the Persian Gulf to the center of Iran, to the city of Yazd, is one of the important projects that the government has in mind.

Regarding nuclear fuel, within the framework of the P5+1 agreement with Iran, it envisages extensive cooperation between Iran and these countries on nuclear fuel. Iran is now one of the countries that have the legal right to enrich uranium, and this has been recognized. So, based on the capacities that Iran has, we can exchange nuclear fuel. Within this framework, we have exchanged quite a lot of fuel with the Russians, and we have cooperation plans with China on the heavy-water plant in Arak.

EIR: Can you speak about cooperation on fighting terrorism and drug trafficking?

Ambassador Moradian: On the issues of combating extremism and terrorism, and trafficking with drugs, and otherwise, there is extensive groundwork for cooperation. The development of extremism, and the instability that follows, is extensive in the CIS countries, and part of China. Iran has extensive experience and knowledge about combating terrorism, and in this regard, Iran can cooperate with those countries regarding this menace. Afghanistan is the world's biggest producer of narcotic drugs. In fact, unfortunately, after Afghanistan was occupied by the ICEF coalition, led by America, the level of production of narcotic drugs in Afghanistan has increased extremely violently.

EIR: While the British and the Danish troops were in the Helmand province, I think the production went up about 20 times.

Ambassador Moradian: Exactly. In that region, Helmand, in particular, there was an incredible increase in the amount of production. In fact, in combatting smuggling drugs to come to

Iran, to this side, Iran has been a sturdy wall, and we have unfortunately lost quite a number of our security forces in that region, bordering on 4,000. Just something on the sideline which is very important. In fact, Iran is on the frontline in combatting drugs. When Europe talks about helping other countries stem the tide of immigrants to Europe, I think that stemming the tide of narcotic drugs coming to Europe, also requires the same sort of agreements. Iran is very active in combating and preventing drugs coming this way, and the death penalty, the capital punishment we have for the warlords of the drug traffickers, is, actually, in the pursuit of this policy of trying to prevent drugs from reaching outside of the region. Just imagine if Iran would stop cooperating, stop combatting these drug traffickers? The road would be an open highway, and just imagine how much drugs would then come across. There already exists very good cooperation between Iran, China, and Russia on combating drug trafficking. We have had multi-lateral sessions in the field of combating drug trafficking. I think that within the framework of the Shanghai Cooperation Organization (SCO), Iran can play a leading role in combating drug trafficking, extremism and terrorism. In the recent session of the SCO, it was agreed that after the sanctions were lifted against Iran, that Iran's status would be lifted from an observer to a full member. In the next session, which is planned in Uzbekistan, I think that this issue will be raised.

EIR: I think we have covered a lot of very many essential things. Is there anything else that you would like to say to our readers?

Ambassador Moradian: I would like to refer to a few points in this interview, which is about the cooperation between Iran, China, and Russia. The cooperation between Iran, Russia, and China is very important. The more this cooperation increases, the more it can help peace and security in the region. The revival of the old Silk Road is a very important issue. Within

the framework of the revival of the Silk Road, the strengthening of the SCO cooperation, and the ECO cooperation is very important. In fact, the cooperation between ECO and SCO is also very important, and has to be developed.

Other very important issues that I would just like to briefly mention are – the first thing is that Iran's full membership in the SCO is important. In fact, in the area of security, SCO needs Iran's experience and influence in this regard. The next thing is that cooperation within the framework of the SCO, can enhance security and peace in the region.

The next thing, is that China must make more investment in Iran. In order to actually develop the Silk Road, it has to invest more in Iran. China must also make more investments in the port city of Chabahar, and also in the Iranian island of Qeshm.

The other point I would like to mention, is that the Eastern SWIFT (financial transaction network) is also an important idea. I think that the important countries in the East, like China and Russia, should have an alternative financial connection. And the other thing is, the monetary exchange between these two countries is important. What I mean by this, is that these countries can conduct their transactions in the local currencies of the Iranian Rial, the Chinese Yuan, and the Russian Ruble.

The other thing I would like to point out, is that China is the number one country in the world that needs energy, and Iran is one of the leading producers of such energy. But the important point to be born in mind here, is Iran's independence in its decision making regarding its energy resources – oil and gas. In fact, if you look at its record, Iran has never played games with its energy policy. Any country that wants to have economic cooperation with Iran, must take this aspect into consideration, and it is an important consideration. Other countries in our region do not operate in this way.

Finally, I am very pleased that this opportunity arose for me to air my views on economic development in the region, and

very important issues that will have global consequences.
Thank you.

EIR: Thank you, Mr. Ambassador.

End

Økonomisk udvikling: Kina vil bygge 30 atomkraftværker langs Silkevejen

3. marts 2016 – Kina har sat sig et mål om at bygge omkring 30 atomkraftværker i lande langs med ruterne i Bælt-og-Vej-programmet frem til 2030, iflg. Sun Qin, præsident for Kinas Nationale Atomkraftselskab, CNNC, rapporterer *China Daily* i dag.

Sun sagde, at 70 lande i alt allerede er i gang med at planlægge eller udvikle deres egne projekter for atomkraftværker, og man skønner, at flere end 130 atomkraftværker vil være bygget frem til 2020.

»Men vi står også over for meget stærk konkurrence på det internationale atommarked«, sagde han. »Lande som Rusland, Sydkorea, Japan og USA udforsker alle aggressivt det globale marked for atomkraft.«

CNNC er en af Kinas tre store atomkraftgiganter. Selskabet håber at kunne bruge sin nationale erfaring som en løftestang for at øge sin eksport af atomteknologi, sagde *China Daily*. Det har allerede bilaterale aftaler om samarbejde om atomkraft

med lande, der omfatter Argentina, Brasilien, Egypten, Storbritannien, Frankrig og Jordan, sagde Sun.

CNNC har allerede eksporteret seks atomkraftreaktorer – fem miniature neutron source reaktorer (MNSR), to atomforskningsfaciliteter og en eksperimentalreaktor.

Foto: Atomkraftreaktorer under konstruktion i Sanmen, Zhejiang-provinsen, Kina. (Xinhua).

DET SKER I VERDEN Nr. 4, årg. 1 – Infrastruktur, videnskab og teknologi.

Korte artikler fra hele verden. Med bl.a. følg. artikler:

Krafft Ehrickes Rumstation fra 1958, »til gavn for videnskab og menneskehed« –

Tysklands Wendelstein 7-X Stellerator tager næste skridt hen imod fusion –

Forskere fra NASA og Peru vil dyrke kartofler i en kulstofrig, Marslignende atmosfære –

0.a.

Titelfoto: Flere end 4.500 sorter af kartofler opbevares i

genbanken i det Internationale Kartoffelcenter i Lima, Peru.

Download (PDF, Unknown)

DET SKER I VERDEN – Infrastruktur, videnskab og teknologi

Nr. 3, årang 1.

Korte rapporteringer fra hele verden.

Titelfoto: En kunstners fremstilling af en del af Radioteleskopprojektet Square Kilometer Array, SKA, i Sydafrika og Australien.

Download (PDF, Unknown)

DET SKER I VERDEN – Infrastruktur, videnskab og teknologi

Download (PDF, Unknown)

Nr. 2 Årgang 1

Omfatter rapporteringer fra hele verden for november måned, 2015.

Foto: Arsat 2 satelliten under en test i INVAP's facilitet i Argentina.

**Ny brochure fra LPAC
Videnskabsteam:
»USA tilslutter sig den Nye
Silkevej«.
Dansk introduktion til
LaRouchePAC
Videnskabsteams nye brochure,
v/teamleder Benjamin Deniston**

Download (PDF, Unknown)

Nyhedsorientering december

2015:

GLASS/STEAGALL – ELLER KAOS!

I denne nyhedsorientering har vi valgt at bringe en række uvurdelige, strategiske vurderinger vedrørende kampen imod Islamisk Stat, flygtningekrisen i Europa og det igangværende finanskollaps, som er fremkommet i løbet af december måned på de ugentlige webcast, der finder sted hver fredag aften amerikansk tid på www.larouchepac.com. LaRouchePAC er en amerikansk politisk aktionskomité, grundlagt og vedvarende inspireret af den amerikanske økonom og statsmand, Lyndon LaRouche. Jeffrey Steinberg (t.v.) er en ledende medarbejder til Lyndon LaRouche og er også efterretningsredaktør for tidsskriftet Executive Intelligence Review. Ben Deniston er leder af LaRouchePAC's Videnskabsteam.

Download (PDF, Unknown)

Videnskab og naturlig lov ler ad COP21-konferencen; eller, global industriel afmatning overhaler kulstofudledningshysteriet

9. december 2015 – Videnskab og naturlig lov, hvis vi må personificere dem i en god sags tjeneste, fik sig et godt grin

i dag, da det Globale Kulstofprojekt udgav en undersøgelse på COP21-konferencen i Paris i Le Bourget, Frankrig, der erklærede, at de globale CO₂-udledninger har været konstante eller endda er gået lidt ned siden 2013, med en afgørende nedgang i 2013-14. Denne undersøgelse blev også udgivet i magasinet *Nature Climate Change*.

Hvorfor mødes de så i Paris under afsindige krav fra den britiske kongefamilie, Paven og miljølobbyen om at standse væksten af CO₂-udledninger?

En artikel i *New York Times* af Justin Gillis og Chris Buckley rapporterer, at en nedgang på 0,6 % er projekteret for i år og kommer med spekulationer, der siger, at de globale kulstofudledninger allerede er toppet. Forfatterne sætter denne projekterede nedgang med vækst i udledninger, der i gennemsnit lå på 2,4 % om året i det seneste årti, og undertiden toppede på 3 %.

På inkompetent vis erklærer de, at dette ville være »højst usædvanligt på et tidspunkt, hvor den globale økonomi vokser«; faktisk kan den lille smule økonomisk vækst, der kan stampes op, uden for Kina, Indien og nogle enkelte andre nationer, ikke optage meget plads i produktive afdelinger, der kræver kraftigt input af fossilt brændstof.

Både USA og Kina har faldende CO₂-udledningsniveau, fandt forskerne. I USA synes faldet at ligge på 1,4 % for i år; efterspørgslen efter fossilt brændstof har været støt faldende pga. reduceret bilkørsel og reduceret forbrug af fossilt brændstof til varefremstilling, osv. I Kina, der stadig har et stort årligt, økonomisk vækstvolumen, synes CO₂-udledninger at være faldende med 2 % i 2015; en overflødig kulkraftsektor er så hurtigt som muligt ved at blive erstattet med sol-, vind- og kerneenergi.

New York Times hævder, at nedgangen i kulstofudledninger viser, at Kina er i færd med at foretage en overgang til en

serviceøkonomi. Tværtimod, så er Kina ved at gå over til en mere avanceret økonomi, der bruger atomkraft, og fusionskraft, der virkeliggøres gennem Kinas plan om at udvinde helium-3 på Månen; en økonomi, der forlader sig på højhastighedstog og maglev-teknologi (magnetisk levitation) til massetransport.

Anti-videnskabsflokken er nede og bide i gulvtæppet og kan ikke beslutte sig til, om de skal komme med anklager om, at Kinas statistikker over sin reduktion af kulstofudledninger er forkerte, eller om de skal narre sig selv med, at reduktionen af kulstofudledninger har fundet sted, fordi lande har ageret på deres mål for reduktion af kulstofudledning.

USA: Kongressen afviser Obamas klimadiktater

2. december 2015 – Repræsentanternes Hus nedstemte med overvældende flertal Obamas diktatoriske klimaforandringsregulativer for kraftværker, selv om Obama har til hensigt at nedlægge veto mod afstemningen. Obamas EPA (Environmental Protection Agency) gennemtvang regulativet under den falske forudsætning, at kulstof er en forurener og således falder ind under den udøvende grens (præsidentens) mandat for at standse forurening.

Afstemningen fulgte for det meste partilinjen, med 242-180. Tirsdagens afstemning sender et budskab til Obamas skrivebord, efter Senatets vedtagelse af lovgivningen i november, iflg. *The Hill*.

EPA's regulativ fra august påbyder en 32 % 's nedskæring af energisektorens udledninger af CO₂ i 2030, de første grænser for drivhusgasser for kraftværker. De stemte også med 235-188

for at blokere et lignende EPA-regulativ, der satte grænser for udledninger fra nyligt opførte kraftværker, der bruger kul eller naturgas, og som iflg. industrien stort set ville forhindre nye kraftværker.

Budskabet til Paris – Obama har ikke det amerikanske folks støtte til sin grønne fascisme.

Syvogtyve stater har sluttet sig til dusinvis af erhvervsgrupper og energiinteresser, der har anmodet Appeldomstolen i Columbiakredsens Distrikt om at standse implementeringen af regulativerne. Dommerne vil så tidligt som i næste måned afgøre, om de midlertidigt skal blokeres, mens retssagen skrider frem, sagde *The Hill*.

Elektricitet begynder at strømme gennem første, russiske energi-bro til Krim

3. december 2015 – Drevet frem af Putin personligt blev der i går, forud for tidsplanen, tændt for den første »energibro«, der via Kerch-strædet forbinder Krim med det integrerede russiske el-net, og som kan levere 200 MW elektricitet. Den anden 200-MW ledning skulle efter planen blive operationel den 20. dec., men Putin presser på for at dette skal ske tidligere, den 15. dec. eller deromkring, hvis det overhovedet er muligt.

Ukraine forsynede Krim med al Krims elektricitet (ud over individuelle generatorer), 800 MW, indtil det fascistiske regimes bøller sprængte disse forbindelser i luften den 20. november. På det tidspunkt optrappede Putin-regeringen

arbejdet med at få noget strøm igennem før den oprindelige startdato, som var den 20. dec. Der kommer yderligere to undervands-el-ledninger i kraft i maj 2016, og der skal bygges to nye kraftværker i 2017-2018.

Ved indvielsesceremonien udtrykte Krims leder Sergei Aksyonov over for Putin Krim-folkets »enorme taknemlighed, respekt og kærlighed til Deres personlighed« i bevidstheden om, at De ikke ville »efterlade dem hjælpeløse«.

Foto: Mørklagte gader i Simferopol, Krim.

**Afgående argentinske
præsident Cristina Fernández
de Kirchner opfordrer
borgerne til lidenskabeligt
at forsvare den
'videnskabelige arv' og
suverænitet**

Tirsdag, den 1. december 2015 – Argentinas afgående præsident, Cristina Fernández de Kirchner, der forlader embedet den 10. december, bruger sin tilbageværende tid frem til da på at indvie videnskabelige og infrastrukturelle projekter i hele landet, og på indtrængende at opfordre sine landsmænd til at

forsvare den »videnskabelige arv«, der er blevet opbygget hen over de seneste 12 år, som et tegn på suverænitet.

Kernereaktorerne, uranberigelsesfabrikken Pilcaniyeu, der blev indviet den 30. nov., det statslige olieselskab YPF's Videnskabs- og Teknologicenter, 14 nuklearmedicinske centre, der i øjeblikket er under opførelse, og endnu mange flere sådanne projekter er, sagde Fernández, Argentinas »hårdt tilkæmpede arv« – hårdt i betydningen, at »I vil komme til at skulle forsvare dem imod angreb fra udlandet«.

I en tale på YPF's Forskningscenter den 26. nov. sagde præsidenten til sit publikum: »I må være hårde, for de vil komme fra udlandet og lægge pres på jer og sige, nej, I kan ikke udvikle dette, eller hint ... så I må være stærke og aldrig mere tillade, at teknologisk udvikling rives væk fra os.«

Uden at nævne den valgte (men endnu ikke indsatte) præsident Mauricio Macri, den radikale monetarist, der står til ansvar over for London og Wall Street, ved navn, kom Fernández med en skarp advarsel om, at nogle af Argentinas største, videnskabelige præstationer – Atucha II-kernekræftværket, Condor-missilet, uranberigelsesfabrikken Pilcaniyeu – blev afmonteret, da nationen blev regeret af Macris ligesindede.

»Anvendt videnskab og teknologi for at øge produktiviteten, anvendt på vores økonomi, i vore selskaber« – dette er nøglen til Argentinas udvikling i det 21. århundrede, sagde Fernández og tilføjede, igen med henvisning til Macri, at »vi ser kun os selv som sælgere af korn eller oksekød«. Nationens autonomi og nationale suverænitet styrkes af videnskabelig og teknologisk udvikling, som reflekteres i Pilcaniyeu-fabrikken.

Argentinerne kan ikke tillade, at de trækkes ned af banale og dumme diskussioner, advarede Fernández, men må snarere være forberedt på lidenskabeligt at forsvare de »store« spørgsmål og ideer.

»Uden en lidenskabelig indstilling til Fædrelandet; til ens

arbejde; uden at føle lidenskab for den anden, den, der ikke har noget arbejde, der endnu ikke har klaret det, er det ikke muligt at ændre tingene. Med lidenskab, med patriotisme og mest fundamentalt, med stor tillid til vort folk, vil vi fortsætte med at få stadig mere og bedre vækst.«

Indien angriber voldsomt COP21 for 'kulstof-imperialisme'; Yderligere angreb på svindlen med global opvarmning blomstrer i Storbritannien og Afrika

30. november 2015 – Arvind Subramanian, økonomisk chefrådgiver til den indiske Modiregering, opfordrede, på tærsklen til FN's Konference om Klimaforandring COP21's knusende, fascistiske slag i Paris, til et »Manhattan-projekt for Kul« og kaldte den politiske kampagne for at gøre en ende på anvendelse af fossilt brændstof for »kulstof-imperialisme«.

Subramanian forklarede, at, i »slutspurten op til konferencen er der et voksende krav – der første gang blev klart udtalt ved dette års topmøde i Gruppen af Syvs førende

industrialiserede nationer[1] – om at udfase anvendelsen af fossilt brændstof. USA og andre har også lovet at stemme imod energiprojekter baseret på fossilt brændstof i udviklingslandene, når multilaterale banker stemmer om projekterne.«

Han fortsætter: »For Indien – et land, der kæmper for at forsyne omkring 25 % af befolkningen med basal elektricitet, iflg. konservative skøn – lugter dette af kulstof-imperialisme. Og en sådan imperialisme på vegne af de avanceret udviklede nationer kunne være en opskrift på katastrofe for Indien, og andre udviklingslande ...

I et hvilket som helst troværdigt scenarie vil kul levere omkring 40-60 % af Indiens energi frem til 2030. Det vil, og bør, fortsat være landets primære energikilde, fordi det er det billigste brændstof, der er til rådighed.«

I et interview med en stor, fransk avis, *Le Figaro*, den 27. nov., afslørede økonomen Rémy Prud'homme ligeledes COP21's »globale opvarmnings-imperialisme og nævnte bl.a. indsatsen for at nedlukke kulfyret produktion af elektricitet i Afrika og Indien. Prud'homme forudsagde et voldsomt sammenstød på COP21-konferencen over denne kolonialistiske politik.

Alt imens en ny, anti-klima-skræmmekampagnefilm, »Climate Hustle« (Klima-plattenslageri) kommer den 1. dec., så er yderligere to angreb på den globale opvarmningssvindler udgivet på nyhedsmedier i selveste de grønne royales Britiske Commonwealth.

Den ugentlige avis i Cameroun, *Integration*, havde den 24. nov. et interview med tidl. NASA-forsker og meteorolog Tom Wymuller, der fordømte svindlen. *Integration* gav interviewet en højtråbende forsideoverskrift: »Thomas Wymuller: Der er ingen klimatrussel mod planeten«. Wymuller erklærer, at, hvis alle de forslag, der vil blive fremstillet for COP21, blev vedtaget, ville menneskeslægten blive kastet tilbage til

Stenalderen. Han siger, at han ønsker at se Cameroun »hæve sig til et niveau, der bringer den bedste livsstil, sundhedsforsorg og fremgang, man kan håbe på, og dernæst komme hele menneskeheden til gavn!!! Når ens nations intelligens og intellekt fokuserer på at blive ligeværdige partnere i verden, vil verdens øvrige nationer byde éns indlemmelse i det etablerede, økonomiske fremskridt velkommen.«
<http://journalintegration.com/index.php/dossier/item/256-thomas->

Og snart på engelsk på:
[http://www.committeerepubliccanada.ca/.](http://www.committeerepubliccanada.ca/)

Svindlen blev udtømmende afsløret i »Climate Change Science and the Climate Change Scare« (Klimaforandringsvidenskab og Klimaforandrings-skræmmekampagne) af Andrew Kenny, en sydafrikansk ingeniør, og artiklen blev publiceret samme dag, 24. nov. i @Liberty, det Sydafrikanske Institut for Racerelationers politiske bulletin, og blev dagen efter udlagt i sin helhed på den meget læste sydafrikanske erhvervsnyhedswebseite, biznews.com.

Kennys 24 sider lange artikel gør det klart, at plattenslagernes forskrifter vil forhindre industrialisering og fastholde milliarder af mennesker i fattigdom. Idet han fremkommer med mange af de videnskabelige tilbagevisninger, der fremstilles i *EIR's* egen Specialrapport, »Skræmmekampagne om global opvarmning er befolkningsreduktion – ikke videnskab«[2], skriver Kenny: »Men vi må stole på videnskab. Det er vores sikreste, og måske eneste, vej til sandhed. Og videnskabens og fornuftens fremskridt har bragt menneskeheden dybtgående, praktiske fordele.«[3]

<http://irr.org.za/reports-and-publications/atLiberty/files/>

[1] Canada, Frankrig, Italien, Tyskland, Japan, Storbritannien, USA.

[2] <http://schillerinstitut.dk/si/?p=8531>

[3] Se Schiller Instituttets Specialrapport: En Prometheus-tilgang til nye former for ild: Udvinning af helium-3 på Månen, for en menneskehed med fusionskraft, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=1894>

Det sker i Verden – Infrastruktur, videnskab og teknologi

Pilotnummer.

Omfatter rapporteringer fra hele verden fra ultimo okt. – primo nov. 2015.

Download (PDF, Unknown)

RADIO SCHILLER den 30. november 2015: COP21-klimakonferencen:

